

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Het rondje van december verruilde de Noordwijkse vuurtoren voor het ford Zeelandia in Paramaribo als middelpunt.

De gebruikelijke aanmaning van Kees Verweij om de kopij in te leveren bleef om die reden zonder resultaat. Ooit beheerste het genoemde ford aan de Surinamerivier de toegang tot het land; veel later vormde het een decor voor een bloedige moordpartij en tijdens ons bezoek werd in het ford een literaire week gehouden.

Surinaamse en Nederlandse schrijvers lazen daarbij voor uit eigen werk. De show werd gestolen door een Surinamer die wat verlegen met een plastic tasje in de hand het podium werd opgeholpen.

In dat tasje werd geruimde tijd gegraaid voor hij datgene vond wat hij voor wilde lezen.

Een kinderverhaal waarin Surinaamse vogels voorkwamen en die door hem worden geïmiteerd. Speciaal de wijze waarop hij de nationale vogel van het land, de **Grietjebie** nadeed ondervond (niet alleen van ons) veel bijval.

Die **Grietjebie**, een soort vliegenvanger, zagen we in levende lijve vanaf een terrasje naast het ford. Onder het genot van rijst met kip en vruchten hadden we zicht op de wijze waarop de vogel foerageerde. Vanuit een boom vloog het beest de rivier op en pikte voedsel uit het water.

Aan de andere zijde van het ford ligt aan een steiger de boot van de familie Beukers.

Zij overwinteren op deze boot en betekenden voor ons een goed koffieadresje. Daarnaast was het vanaf de boot goed vogelen.

Met name de **Kleine blauwe reiger** was bij laag water onder handbereik.

Wat verder langs de rivier woont nog een Noordwijker, Luit van der Meulen met zijn Indiaanse vriendin Sientje.

Uit de zon en met een groot glas ranja liet zich onder meer een **Guyana dwergspecht** zien. Doorfietsend langs het optrekje van Desi Bouterse, lieten we ons met een bootje overzetten naar wat eens het tweede ford (Amsterdam) was. Wandelend over de restanten van de muren zagen we daar onder andere een **Gebandeerde mierklauwier**.

Vanuit ons logeeraadres, ook Noordwijkers, konden we een weggetje volgen dat door wat moerassige

Kleine blauwe reiger

weilanden op zee uit komt. Op stapels hout verbranden de Hindoestanen hier hun doden. Je hebt daar, ook weer bij laag water, een goed uitzicht op de modderbanken voor de kust. De meest opvallende vogel hier is de **Rode ibis**.

Een plaatje om ze rond te zien lopen en onvoorstelbaar mooi als ze over je heen vliegen.

Al met al is het in en rond Paramaribo prima vogelen. Er zijn een kleine honderd soorten rond de stad te zien, waarvan we er veel in de kijker kregen. Niet onvermeld mag daarbij de **Jacana** blijven, een waterhoentje die op de bladeren van waterplanten loopt.

Veel moeilijker wordt het bij de tochten die we hebben gemaakt. Vooral in het regenwoud hoor je van alles, je ziet hoog in de bomen wat fladderen, maar in de kijker krijgen, ho maar!

Zelfs de paar dagen dat we met de boot van Beukers de rivier zijn opgevaren zagen we weinig vogels. De bomen staan langs de oevers tot in het water; de plantages zijn verlaten en dichtgegroeid; je moet het echt hebben van de vogels, die de rivier overvliegen. De meest opvallende waarneming op die tocht was de **Vorkstaartwouw**, een beest met extreem lange staartdelen.

Een tweede tocht bracht ons naar een 'bounty strandje' waar in het najaar zeeschildpadden hun eieren begraven. Met een liefvallige begeleidster, een kok en een Indiaanse gids, allemaal voor ons tweeën, voelden we ons daar echte toeristen.

Op het strand en boven zee was weinig vogelleven. Het beestje dat het meest opviel was een strandlopertje. Naar ons gevoel een gewone **Drieteen**, het logo van onze vereniging. Het dier vertoonde echter een totaal ander gedrag dan wij gewend zijn. Geen gedribbel langs de vloedlijn, het stond gewoonlijk doodstil in de richting van het water te staren en liep zo nu en dan een paar pasjes van en naar de zee. Een tweede bekende betrof een jonge **Dwergmeeuw** waarmee de gids aan kwam dragen. Het beestje was niet in orde en gaf later de geest. Het was, vermoedelijk in de Verenigde Staten, geringd.

Een driedaagse tocht met onze gastvrouw en gastheer bracht ons naar een plateau bij een stuwmeer, een eind het binnenland in. Vanaf het plateau was hier de **Koningsgier** met bijna witte bovenvleugels te zien. Daarnaast veel apen en een enkele slang. In een boompje boven een zitbank zaten zo nu en dan **Honingkruipers**. Fantastisch mooie donkerblauwe vogeltjes, een soort met rode en een soort met gele pootjes.

Terug op het logeerasadres werd vanzelfsprekend het magistrale boek van Haverschmidt: *De Vogels van Suriname*, opengeslagen. We leerden daaruit dat er zo'n 600 soorten in Suriname zijn te zien. Het is dan wel wat ontmoedigend om vast te stellen dat we er maar een fractie van zagen.

Terug in Noordwijk liep ik met kleinzoon Joost over het strand. Een kleine 40 graden kouder dan de dag daarvoor. We vonden in een vuilstee een groot stuk barnsteen; we zagen onze vriend de **Zilvermeeuw** met de groene ring met een L aan de rechterpoot (hoe oud moet het beest inmiddels zijn?) en de **Drieteentjes** langs de vloedlijn. Bedrijvig foeragerend langs de vloedlijn, zoals het hoort. Zou het beest op het schildpadstrandje toch iets anders zijn geweest?

GANZENEXCURSIE

Koene Vegter

Zoals de waddenexcursie elk jaar op de grens van zomer en herfst plaats vindt, zo is de ganzenexcursie altijd in de loze dagen tussen kerst en oud en nieuw.

De eerste en tot dusver ook weer laatste keer was voor mij eind 1996 naar o.a. Stellendam en Goedereede. Voornamelijk herinner ik mij de kou (tot - 5°), beijzelde dijkjes en het feit dat ik toch niet zo heel erg ganzig was, want na enige tijd kon ik niet echt meer in verrukking raken van weer een nieuwe ploeg of wolk Kol- dan wel Brand- of Rotganzen.

Wel zag ik toen, voor mij voor het eerst, diverse soorten duikers: Roodkeel-, Parel-, Kuif- en IJsdruiker bij de Brouwersdam en in het Oostvoornse Meer en dat maakte diepe indruk op mij. Toch heeft het nog een zestal jaren geduurd voor ik mij weer aan het genoegen van een ganzenexcursie kon overgeven.

Al eerder van plan, liet ik mij vorig jaar nog tegen houden door een windkracht 9, maar dit jaar leken

de weergoden gunstig of in elk geval zacht gestemd.

Een kleine 25 gelijkgezinden meldden zich eveneens zaterdag 28 december 2002 al om 8 uur 's morgens en veelal gemotoriseerd bij het Jan Verwey Natuurcentrum.

Een mooie opkomst, die voorzitter Jelle van Dijk echter in lichte verwarring bracht, omdat deze score het aantal per e-mail opgegeven verre overtrof, waarmee tevens zijn vooraf zo fraai opgestelde auto-indeling gelijk al in het honderd liep.

Gelukkig was dit geenszins typerend voor het verdere verloop van deze excursie en ook de individualisten bleken zich weer keurig over een zevental auto's te kunnen verdelen, die zich tot ver in de namiddag in redelijke samenhang door het groen-bruine Zuid-Hollandse en Zeeuwse landschap bewogen.

Ongetwijfeld was dit vooral een verdienste van de uitstekende routebeschrijving voorzien van vindplaatsen, soorten, enige landschappelijke details en aanwijzingen voor de (bescheiden) culinaire stops.